

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

*Traducere neoficială a variantei engleze a hotărârii,
efectuată de către asociația obștească „Juriștii pentru drepturile omului”*

SECȚIUNEA A PATRA

CAUZA BECCIU c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 32347/04)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

13 noiembrie 2007

DEFINITIVĂ

13/02/2008

*Această hotărâre va deveni definitivă în modul stabilit de articolul 44 § 2 al
Convenției. Ea poate fi subiect al revizuirii editoriale.*

În cauza Becciu c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Dl J. CASADEVALL, *Președinte*,

Dl G. BONELLO,

Dl K. TRAJA,

Dl S. PAVLOVSKI,

Dl L. GARLICKI,

Dl J. ŠIKUTA,

Dna P. HIRVELĂ, *judcători*,

și dl T.L. EARLY, *Grefier al Secțiunii*,

Deliberând la 16 octombrie 2007 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 32347/04) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către un cetățean al Republicii Moldova, dna Alexandra Becciu („reclamantul”), la 4 august 2004.

2. Reclamantul a fost reprezentat de către dra Natalia Mardari, un avocat din Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său la acea dată, dl Vitalie Pârlog.

3. Reclamantul a pretins că executarea întârziată a hotărârii judecătorești definitive pronunțată în favoarea sa i-a încălcat dreptul său ca o instanță să hotărască asupra drepturilor sale cu caracter civil, garantat de articolul 6 § 1 al Convenției, și dreptul său la protecția proprietății sale, garantat de articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

4. Cererea a fost repartizată Secțiunii a Patra a Curții. La 4 martie 2006, Președintele acelei Secțiuni a decis să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu prevederile articolului 29 § 3 al Convenției, s-a decis ca fondul cererii să fie examinat concomitent cu admisibilitatea acesteia.

5. Atât reclamantul, cât și Guvernul au prezentat observații cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei (articolul 59 § 1 al Regulamentului Curții).

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

6. Reclamantul s-a născut în anul 1951 și locuiește la Ștefan-Vodă.

7. În luna martie a anului 1999, apartamentul reclamantului a fost jefuit. Poliția a prins infractorii și a recuperat majoritatea bunurilor furate, care au fost depozitate ca probe la comisariatul de poliție din Ștefan-Vodă.

8. În anul 1999, bunurile reclamantului au fost furate din comisariatul de poliție.

9. La 24 iulie 2000, reclamantul a înaintat o acțiune împotriva Ministerului Afacerilor Interne („Ministerul”), solicitând compensații pentru bunurile furate.

10. Printr-o hotărâre judecătorească din 26 septembrie 2003, Judecătoria Căușeni a hotărât în favoarea reclamantului și a obligat Ministerul Afacerilor Interne să-i plătească acestuia 183,752 lei moldovenești (MDL) (echivalentul a 11,960 euro (EUR) la acea dată). Hotărârea nu a fost contestată și după cincisprezece zile ea a devenit irevocabilă și executorie. Judecătoria Căușeni a emis un titlu executoriu care a fost primit de un executor judecătoresc la 5 noiembrie 2003.

11. La 26 aprilie 2004, un executor judecătoresc l-a informat pe reclamant că, la 14 noiembrie, 25 noiembrie, 8 decembrie 2003 și 20 februarie 2004 Ministerului i s-a cerut să se conformeze cu hotărârea judecătorească. De asemenea, executorul judecătoresc l-a informat că au fost inițiate proceduri administrative împotriva ministrului Afacerilor Interne pentru neexecutarea hotărârii judecătorești definitive pronunțată în favoarea reclamantului.

12. La 27 mai 2004, Ministerul l-a informat pe reclamant că el nu a primit titlul executoriu și că executarea va fi posibilă doar după primirea surselor financiare în acest scop.

13. La 29 decembrie 2004, reclamantul a primit MDL 30,993 (EUR 1,825), la 26 ianuarie 2005 el a primit MDL 7,336 (EUR 450), iar la 19 septembrie 2005 el a primit MDL 72,700 (EUR 4,722). La 13 decembrie 2005, reclamantul a primit ultima parte a sumei datorate conform hotărârii judecătorești în mărime de MDL 72,723 (EUR 4,767).

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

14. Dreptul intern relevant a fost expus în hotărârea *Prodan v. Moldova*, nr. 49806/99, § 31, ECHR 2004-III (extracts).

ÎN DREPT

15. Reclamantul a pretins că executarea întârziată a hotărârii judecătorești pronunțate în favoarea lui i-a încălcat drepturile sale garantate de articolul 6 § 1 al Convenției și articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

Articolul 6 § 1 al Convenției, în partea sa relevantă, prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, ... și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță ... care va hotărî ... asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil... ”

Articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

I. ADMISIBILITATEA PRETENȚIILOR

A. Epuizarea căilor de recurs interne

16. În observațiile sale cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei, Guvernul a declarat că nu au fost epuizate recursurile interne disponibile. El a susținut că reclamantul ar fi putut intenta o acțiune împotriva executorului judecătoresc în temeiul articolului 20 al Constituției și articolului 426 al vechiului Cod de procedură civilă („vechiul CPC”).

17. Curtea notează că ea a respins deja o obiecție similară invocată de către Guvernul pârât în ceea ce privește articolul 426 al vechiului CPC, deoarece „chiar dacă presupunem că reclamantul ar fi depus recurs împotriva actelor executorului judecătoresc și ar fi obținut o hotărâre care să confirme că neexecutarea a fost ilegală conform dreptului național, o astfel de acțiune nu ar fi adus nimic nou, singura consecință fiind emiterea unui alt titlu executoriu care ar permite executorului judecătoresc să continue executarea hotărârii” (a se vedea hotărârea *Popov v. Moldova*, nr. 74153/01, § 32, 18 ianuarie 2005). Curtea nu găsește niciun motiv care i-ar permite în această cauză să se abată de la această concluzie.

18. Din aceleași motive, Curtea consideră că articolul 20 al Constituției, care prevede dreptul general de acces la justiție, nu a oferit reclamantului un recurs efectiv. Ea a examinat o obiecție similară în cauza *Lupăcescu and Others v. Moldova*, nr. 3417/02, 5994/02, 28365/02, 5742/03, 8693/03, 31976/03, 13681/03, și 32759/03, § 17, 21 martie 2006, și nu consideră necesar să se abată de la concluzia la care a ajuns în acea cauză.

B. Statutul de victimă

19. În observațiile sale cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei, Guvernul a declarat că hotărârea judecătorească definitivă pronunțată în favoarea reclamantului a fost pe deplin executată la 13 decembrie 2005. Prin urmare, reclamantul și-a pierdut „statutul de victimă”.

20. Reclamantul a declarat că hotărârea judecătorească definitivă pronunțată în favoarea sa a fost executată doar după o întârziere nerezonabilă. El a declarat că autoritățile naționale nu au recunoscut încălcarea Convenției și nici nu i-au plătit vreo compensație pentru executarea întârziată a hotărârii judecătorești.

21. Curtea reiterează că o decizie sau măsură favorabilă unui reclamant nu este, în principiu, suficientă pentru a-l lipsi de statutul său de „victimă”, decât dacă autoritățile naționale au recunoscut, expres sau în substanță, violarea și au oferit o redresare pentru violarea Convenției (a se vedea *Amuur v. France*, hotărâre din 25 iunie 1996, *Reports of Judgments and Decisions* 1996-III, p. 846, § 36; *Dalban v. Romania*, hotărâre din 28 septembrie 1999, *Reports* 1999-VI, § 44).

22. În această cauză, Curtea consideră că, deși hotărârea relevantă a fost executată, Guvernul nu a recunoscut încălcarea și nici nu a oferit o redresare adecvată pentru executarea întârziată. În aceste circumstanțe, reclamantul poate continua să pretindă că este o „victimă” a unei încălcări a drepturilor sale garantate de Convenție ca urmare a neexecutării îndelungate a hotărârii judecătorești definitive pronunțată în favoarea sa (a se vedea *Dumbrăveanu v. Moldova*, nr. 20940/03, § 22, 24 mai 2005).

C. Concluzia cu privire la admisibilitate

23. Curtea consideră că pretențiile reclamantului formulate în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției și articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție ridică chestiuni de drept, care sunt suficient de serioase încât determinarea lor să depindă de o examinare a fondului și niciun alt temei pentru declararea lor inadmisibile nu a fost stabilit. Prin urmare, Curtea declară aceste pretenții admisibile. În conformitate cu decizia sa de a aplica articolul 29 § 3 al Convenției (a se vedea paragraful 4 de mai sus), Curtea va examina imediat fondul acestor pretenții.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 § 1 AL CONVENȚIEI ȘI A ARTICOLULUI 1 AL PROTOCOLULUI NR. 1 LA CONVENȚIE

24. Guvernul a declarat că, deoarece hotărârea judecătorească din 26 septembrie 2003 a fost executată înainte ca Curtea să comunice cauza, nu a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției și a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

25. Curtea observă că principiile generale care se aplică în cauzele de acest gen au fost expuse în cauza *Prodan v. Moldova* (citată mai sus, §§ 52-53 și 59).

26. Trebuie notat faptul că, în această cauză, hotărârea judecătorească definitivă a fost pronunțată la 26 septembrie 2003, iar titlul executoriu a fost primit de executorul judecătoresc la 5 noiembrie 2003. Deși Ministerul a executat parțial hotărârea și i-a plătit reclamantului MDL 30,993 la 29 decembrie 2004, adică după un an o lună și douăzeci și patru de zile, Curtea notează că cea mai mare parte din suma datorată conform hotărârii nu a fost plătită până în septembrie și decembrie 2005 din cauza lipsei de fonduri în acest scop (a se vedea paragraful 12 de mai sus).

27. Curtea reamintește că o autoritate de stat nu poate invoca lipsa fondurilor pentru neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive. Firește, o întârziere în executarea unei hotărâri ar putea fi justificată de circumstanțe speciale. Dar întârzierea nu poate fi astfel, încât să prejudicieze esența dreptului protejat de articolul 6 § 1 al Convenției (a se vedea *Immobiliare Saffi v. Italy* [GC], nr. 22774/93, § 74, ECHR 1999-V).

28. În această cauză, prin omisiunea timp de doi ani de a executa pe deplin o hotărâre judecătorească definitivă pronunțată în favoarea reclamantului, autoritățile naționale au încălcat dreptul reclamantului de acces la o instanță și la protecția proprietății lui (a se vedea *Prodan*, citată mai sus, §§ 56 și 62; *Lupescu and Others*, citată mai sus, § 24; și *Shmalko v. Ukraine*, nr. 60750/00, § 46, 20 iulie 2004).

29. Prin urmare, a avut loc o violare a articolului 6 al Convenției și a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

30. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înantelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciul material

31. Reclamantul a pretins MDL 60,124 (EUR 3,537) cu titlu de prejudiciu material, care a reprezentat dobânda ratată ca rezultat al executării întârziate a hotărârii judecătorești pronunțată în favoarea lui.

32. Guvernul a declarat că suma pretinsă de reclamant era excesivă. Referindu-se la cauza *Osoian v. Moldova* (dec.), nr. 31413/03, el a considerat perioada de neexecutare până la 29 decembrie 2004 ca fiind rezonabilă și, prin urmare, a cerut Curții să calculeze dobânda doar pentru suma care a

rămas neplătită după acea dată. El a făcut referire la metoda de calcul folosită în cauza *Prodan v. Moldova*, citată mai sus, și a declarat că reclamantul ar trebui să primească MDL 13,909 (EUR 845) cu titlu de prejudiciu material.

33. Având în vedere metoda folosită în cauza *Prodan*, citată mai sus, § 73, Curtea acordă reclamantului EUR 3,537, care au reprezentat dobânda ratată ca rezultat al omisiunii autorităților de a executa hotărârea judecătorească pronunțată în favoarea lui într-un termen rezonabil.

B. Prejudiciul moral

34. Având în vedere faptul că hotărârea judecătorească pronunțată în favoarea reclamantului a fost executată, reclamantul a pretins EUR 3,000 cu titlu de prejudiciu moral suferit ca rezultat al executării întârziate a acesteia.

35. Guvernul nu a fost de acord cu suma pretinsă de reclamant, declarând că ea era excesivă în lumina jurisprudenței Curții.

36. Curtea consideră că reclamantului trebuia să-i fi fost cauzat un anumit stres și frustrare ca rezultat al executării întârziate a hotărârii judecătorești și îi acordă EUR 600.

C. Costuri și cheltuieli

37. Reclamantul a pretins EUR 1,004 cu titlu de costuri și cheltuieli. El a prezentat o listă detaliată potrivit căreia avocatul a prestat 25 de ore de lucru asupra cauzei, percepând un onorariu de EUR 40 pe oră.

38. Guvernul nu a fost de acord cu suma pretinsă, declarând că ea era excesivă și că reclamantul nu a dovedit cheltuielile de reprezentare pretinse.

39. Curtea reiterează că, pentru ca costurile și cheltuielile să fie rambursate în temeiul articolului 41 al Convenției, trebuie stabilit faptul dacă ele au fost realmente angajate, necesare și rezonabile ca mărime (a se vedea, spre exemplu, *Amihalachioaie v. Moldova*, nr. 60115/00, § 47, ECHR 2004-...).

40. În această cauză, având în vedere lista detaliată prezentată și caracterul repetitiv al cauzei, Curtea acordă reclamantului EUR 600 cu titlu de costuri și cheltuieli.

D. Dobânda de întârziere

41. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda de întârziere să fie calculată în funcție de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției;
3. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție;
4. *Hotărăște*
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data la care această hotărâre devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, EUR 3,537 (trei mii cinci sute treizeci și șapte euro) cu titlu de prejudiciu material, EUR 600 (șase sute euro) cu titlu de prejudiciu moral și EUR 600 (șase sute euro) cu titlu de costuri și cheltuieli, care să fie convertite în valuta națională a statului pârât conform ratei aplicabile la data executării hotărârii, plus orice taxă care poate fi percepută;
 - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;
5. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 13 noiembrie 2007, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

T.L. EARLY
Grefier

Josep CASADEVALL
Președinte